

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 66), w zakresie mającym zastosowanie do skarżących;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 10 ust. 12 i art. 10 ust. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009, ponieważ nałożyły środki wyrównawcze na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty wysyłane z Chińskiej Republiki Ludowej, podczas gdy zawiadomienie o wszczęciu postępowania wspominało jedynie o modułach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentach pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 1 i 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009, ponieważ nałożyły środki wyrównawcze na moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego i główne komponenty nieobjęte dochodzeniem antysubsydyjnym.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, iż instytucje naruszyły art. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009, ponieważ przeprowadziły jedno dochodzenie dla dwóch różnych produktów (a mianowicie modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ogniwi).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188, s. 93).

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2014 r. – PRS Mediterranean przeciwko OHIM – Reynolds Presto Products (NEOWEB)

(Sprawa T-166/14)

(2014/C 142/58)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: PRS Mediterranean Ltd (Tel Awiw, Izrael) (przedstawiciele: adwokaci A. Späth i V. Töbelmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Reynolds Presto Products, Inc. (Richmond, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawach połączonych R 889/2012-2 i R 635/2012-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy NEOWEB dla towarów z klasy 19 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6 184 568

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: różne słowne krajowe znaki towarowe „GEOWEB” dla towarów z klas 1, 17 i 19 oraz niezarejestrowany znak towarowy „GEOWEB” używany w obrocie we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2014 r. – Stahlwerk Bous przeciwko Komisji

(Sprawa T-172/14)

(2014/C 142/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stahlwerk Bous GmbH (Bous, Niemcy) (przedstawiciele: H. Höfler, C. Kahle i V. Winkler, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszonej w drodze zaproszenia do zgłaszania uwag (Dz.U. 2014, C 37, s. 73) decyzji pozwanej o wszczęciu formalnego postępowania na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie pomocy państwa SA.33995 C (2013) – Niemcy, wsparcie dla produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dla przedsiębiorstw energochłonnych dopłaty na podstawie ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie podstawowych przepisów postępowania

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że pozwana niewystarczająco uzasadniła zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE swoją decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania kontrolnego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE. Decyzja wszczynająca postępowanie nie zawiera jakiegokolwiek odnośnej materialnej oceny, opartej na podstawach faktycznych i prawnych z punktu widzenia istnienia przesłanek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2. Naruszenie traktatów

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że decyzja Komisji wszczynająca postępowanie narusza art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście wyjaśnia, że Trybunał orzekł już w swoim wyroku z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. 2001, s. I-2099, że Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (ustawa o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, zwana dalej „EEG”) nie przyznaje żadnej pomocy państwa. EEG w swoim zasadniczym kształcie niezmiennie nadal obowiązuje. W szczególności nie uległy zmianie aspekty istotne dla oceny z punktu widzenia pomocy państwa. To samo odnosi się względem decyzji pozwanej z dnia 22 maja 2002 r. (Dz. U. C 164, s. 5), mocą której pozwana stwierdziła, że EEG nie stanowi żadnej pomocy państwa.
- Następnie skarżąca utrzymuje, że zmniejszenie dopłaty EEG nie spełnia przesłanek pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście w szczególności podnosi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi żadnego przysporzenia, jakiego przedsiębiorstwo nie otrzymałoby w normalnych warunkach rynkowych, że nie posiada charakteru selektywnego, że w jej przypadku nie chodzi o pomoc przyznaną przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych oraz że nie prowadzi ani do zakłócenia konkurencji, ani nie ma negatywnego wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- W wypadku, gdyby Sąd stanął na stanowisku, że ma miejsce pomoc państwa, to w myśl opinii skarżącej byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) i c) TFUE.
-